

SEMANATORUL

ORGANUL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUD. CALIACRA

Director I. Nedelcu
Redactor: I. Lupu-Riflețu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

VREM UNIREA

de Eugen Răducu

Sună dulce acest cuvânt „UNIREA” dacă cei ce-l rostesc n'au un interes egoist la umbra lui. Devine și mai dulce acest cuvânt și cuprinde sufletele, în ciuda instincțelor răslețitoare, dacă vreme îndelungată s'a practicat desunirea din care să se fi cules consecințele ei crude și amare.

Sclavia sub streini a apăsat principatele române secole de-a rândul din pricina egoismului sec și primitiv al celor ce pozau ca elită conducătoare.

Într'un orgoliu strâmt și primitiv a sălășluit totdeauna setea de destrucție a omenirii. Iar în sărbătorile stăpânilor barbari și azi sfâșierile fizice și morale produc beția de viață a triburilor necivilizate.

În pacea lor aceste triburi când trăesc degajate de orice teamă, ațâță bucuria stăpânului prin lupta iataganelor care se înfig în cel de un sânge și de o lege. Cea mai frumoasă față ori cel mai falnic flăcău, aleși între aleși, joacă în mijlocul tribului, în figuri minunate, sub ochii șefului declar, până se produce entuziasmul delirant. În culmea satisfacției, apoi cel ce a produs delirul primește lovitura de iatagan a celui mai crud dintre barbari. Prin balta de sânge scursă din trupul miădios și tânăr, trec apoi cu picioarele desculțe toate căpeteniile și în urma lor norodul.

Numai în aceste triburi foamea, setea și necazul se potolesc cu carnea și sângele coreligionar. Interesul în civilizație nu poate merge pe aceeași direcție barbară ce prin desunire și sfâșiere să satisfacă beția intereselor urmărite.

Nu se poate aceasta în vremea noastră, în starea de civilizație de astăzi și mai ales în mijlocul uni corp de elită cum este corpul învățătoresc.

La apelul de UNIRE a băncilor învățătoresți două adunări generale ale acestor bănci au hotărât „UNIREA”. Au hotărât-o în ziua de Florii a acestui an sub prezența câte unui delegat dela fiecare bancă soră.

Ce duh satanic s'a mănât la presă, că să publice nume ce formează o anumită comisiune, inventată numai dela o bancă?

Deci tac acela nume și un desmint?

Deci nuse ridică acele nume să propage unirea băncilor fiindcă au fost puse în scenă?

Deci agață unirea aceasta de instituții în cârligul de persoane dela Asociație?

Unirea băncilor e o necesi-

tate organică de corp, care trebuie înfăptuită pe deasupra intereselor de oameni. Iar oamenii să înțeleagă din vremea chemării ceasului de față ca să nu silească vremea la o unire umilitoare.

Am văzut agitații. Am suportat discuții nedrepte. Am asistat la discuții deplasate.

Tocmai acum când s'a așezat în față o problemă de unire a două organizații învățătoresți, tocmai acum e vremea să se producă aceste agitații și acele discuții nedrepte și deplasate?

Deci agitații pe stradă?

Deci discuții nedrepte în adunări?

Deci discuții deplasate în chemările oficiale?

Deci se merge la ziare?

Isvoresc toate acestea din dulcele și necesarul cuvânt de „UNIRE”?

Cu acestea și asemenea procedee se face o unire?

Învățătorii Județului Caliacra — marea masă a învățătorilor din acest județ — muncesc la datorie împlinind mai toți pe lângă sarcina de învățator la clasă și alte îndatoriri impuse de transformările vremii: unii la străjerie, alții la premilitară, alții în căminuri alții în gospodării obștești și în ateliere de lucru. Apoi . . . toți până la unul fac zid împotriva subversivităților ce se anunță asupra păcii și liniștii noastre de popor.

La o parte agitația, și . . . discuțiile nedrepte.

N'avem vreme pentru discuțiile deplasate.

La Caliacra, ne trebuie și stă în față o singură problemă la ordinea zilei: „UNIREA BĂNCILOR”

La rând se vor împlini la timp și alte lucruri bune pentru solidaritatea integrală. În ordine și nu cu răvășire.

Suntem câțiva în scenă.

Ne străduim să producem în mers civilizată, mulțumirea sufletului anonim de învățator și așteptările de neam în această vreme.

Dacă instincte barbare din tagma noastră învățătorescă sunt setoase de beția entuziasmului primitiv, să arunce iataganul în noi, să facă balta de sânge care le trebuie și să se desfășoare trecând în șir la muncă, la luptă, la ospaț dar mai întâi la UNIRE.

Răsfățul licălos să se producă fără noi, fără cei ce s'au trudit și au ajutat. Dar vrem UNIREA BĂNCILOR.

O vrem, fără a cere ceva.

O vrem, o vrem, o vrem.

+ OCTAVIAN GOGA

Dintre figurile reprezentative ale neamului românesc a mai dispărut una.

Octavian Goga nu mai este. Pământul l-a înghițit în sinul său pentru veșnicie.

Vestea morții lui a căzut ca un trăsnet din senin. Cine a crezut cu adevărat când s'a anunțat această tristă veste? Mulți dintre noi am așteptat poate o desmintire, care n'a sosit însă și nu va sosi niciodată.

Moartea poetului Goga lasă un gol resimțit în rîndurile noastre. De acum încolo nu-l vom mai citi articolele și versurile prin reviste și ziare. Parlamentul și Academia Română nu vor mai răsună la glasul său autoritar.

Prin moartea lui Octavian Goga neamul românesc pierde pe unul dintre cei mai străluciți filii ai săi: pe cărturarul de seamă, pe oratorul desăvârșit, pe poetul reprezentativ al Transilvaniei și desrobirii noastre.

Tot ce-lace a fost cîntat de Octavian Goga depune lacrimi pe mormîntul proaspăt. Cerul se posomorăște și varsă rîuri de lacrimi peste țărîna ce l-a acoperit pentru vecie; codrii verzi își pleacă virfurile și foșnesc duos; altul plînge în undele sale moartea prematură a poetului, câmpurile de mătasă cădelnițează parfumul durerii, privighetorile trimit imnuri de slavă Cerului: bătrînul soare privește îndurerat pe boltă și depune raze năclămate peste mormîntul aceluia care a fost cîntăreț neîntrecut al durerilor și suferințelor; „Tatăl și feciorul” cari au plîns odinioara de jugul asupririlor strălne; plîng astăzi de durere cîntărețul lor cel mai desăvârșit.

Octavian, fiul preotului din Rășinari s'a dus pe drumul veșniciei, în lumea celor dreți, unde i s'a pregătit bucurie multă după durerile și pătimirile ce a îndurat pe pămînt. Intreaga suflare românească participă la această mare durere a neamului.

Se întîmplă mai totdeauna ca meritele oamenilor mari să fie recunoscute abia după moarte. Așa

s'a întîmplat și cu Goga. Imediat ce s'a anunțat moartea marelui poet, gazetele și revistele au consacrat pagini întregi memoriei lui, evidențiindu-i faptele și meritele. Și, minune, toți care au scris despre Goga cu plielejul morții, i-au adus elogii, l-au laudat, l-au slăvit — bineînțeles — pe bună dreptate. Bine că a dat D-zeu ca cel puțin la ceasul morții să i se recunoască meritele, deoarece în timpul cît a fost în viață n'a fost înțeles pe deplin.

Născut pe pământul sfînt al Ardealului, Goga a fost ursit să îndure din vreme prigoana și ura vrăjmașilor neamului nostru.

Inzestrat de natură cu arta muzelor, el a turnat în versuri suferințele, durerile și necazurile fraților subjugăți. A scris articole naționaliste în „Tribuna” și „Luceafărul”. A ținut discursuri pentru trezirea conștiințelor românești și pregătirea lor în vederea împlinirii visului secular pentru care „au răposat și moșii și părinții”

Goga a fost un vizionar. El a prevăzut realizarea unirii Ardealului cu România. Toată poezia lui de dinainte de război a tîns în acest sens.

În România întregită, poetul pătimirii Ardealului a fost chemat să joace un rol complex în viața statului și neamului. Obisnuit cu munca și cu greul nu s'a dat înlături. În orice acțiune și-a îndeplinit conștiincios datoria și a știut să pună mai presus de orice interesele superioare ale neamului.

În Cartea de Aur a Neamului, la pagina lui Octavian Goga, se va păstra peste veacuri strălucita sa activitate ca: poet, ziarist, orator, parlamentar, ministru, prim ministru, membru al Academiei Române și al Societății Scriitorilor Români.

Iar anii trecînd peste noi ne vor aminti oricînd cine a fost Octavian Goga și ce a însemnat pentru neamul românesc.

Fie-i țărîna ușoară și amintirea veșnică.

14 Maiu 1938

I. Lupu-Riflețu

NOUILE ORGANE DE CONTROL

Revizorul școlar Ion Malcan

La 16 Aprilie a fost numit revizor școlar al jud. Caliacra, d-l Ion Malcan, învățator gr. I.

Revizorul școlar de azi, învățator în orașul Bazargic, își are un trecut de creație care l-a impus.

Școala dela Altitul Mare, un loca-

monumental din satul în care a fost învățator este construită în 1929 de comitetul de construcție de sub președinția d-lui Ion Malcan.

Pe locul viran și plin de cucută din 1929 se află azi o școală modernă, cu o grădina-parc, în care găsești tot felul de pomi roditori.

(Continuare în pag. 2-a)

Nouile organe de control

(Urmare din pag. 1.)

Înăuntrul școlii se află o bibliotecă de 2400 volume și o cooperativă școlară model.

Pe terenul școlii a plantat 2 ha. salcâmi, care va asigura în viitor tot combustibilul necesar școlii.

Dar Ion Maican și-a întins acțiunea sa gospodărească și asupra satului și comunei sale. Primăria model dela Aliciu Mare a fost construită de domnia sa numai cu suma de 50.000 lei.

Venind în orașul Bazargic, după 8 ani de lucru, a lăsat comitetul bisericesc de construcție, pe care l-a condus ca președinte, cu frumoasa sumă de 115.000 lei, 2 vagoane var, 60 m² de piatră.

Acțiunea de creație ca învățător a revizorului Ion Maican stă pildă în ochii tuturor și rămâne îndemn pentru oricine.

Subrevizorul Gh. Nedelcu

În satul și comuna Carasular a fost învățător Gh. Nedelcu. Locuitorii satului își potriveau ceasornicele după intrarea și ieșirea dela clasă a învățătorului lor. Clopotul din curtea școlii Carasular a fost un îndreptar în timp la munca din școală ca și la munca gospodarilor din Carasular.

Ce-a muncit ca învățător Gh. Nedelcu se vede în clasa lui, în grădina lui și în curtea școlii din Carasular. Grădina școlii, stupăria, farmacia școlară, lucrările din atelier arată munca, ordinea și creația omului care transformă, educă și înfrumusețează. „Omul sfințește locul” și Gh. Nedelcu a tras în Carasular o brazdă adâncă de civilizație românească.

Subrevizorul Ion Șușală

D-l Șușală a adus pe tărâmul cultural și gospodăresc creațiuni care îl cinstesc acum și întotdeauna.

El și-a făcut singur localul școlii prin stăruința sa, prin strădania sa și cu o sumă de bani, ce rămâne proverbială chiverniseală.

A construit primăria model din satul său în aceiași chiverniseală.

A plantat din terenul școlii 5 ha. cu salcâmi, încurajând și exemplificând sâtenilor săi că stepa în care au fost colonizați trebuie împodobită și transformată.

Drumurile din Drobia au fost regularizate și plantate pe margine în toată lungimea lor. Aleele satului Drobia, grădina școlară, primăria și localul școlii primare vor mărturisi viitorului că aici a fost un om de realizări.

Cei 3 colegi veniți în controlul învățământului primar alături de Vasile Șecheru și D-tru Girip, vechi, experimentate și cunoscute organe de control, prin realizările lor, pornesc la lucru cu îndemn colegial, cu modele de creație, cu necontestat prestigiu școlar și social.

Le urăm spor la muncă și voce bună.

O clarificare !...

Așa am fost educați, așa avem sufletele călute, așa vom fi !...

Trupe de sacrificiu în timp de pace, trupe de sacrificiu în timp de război. Acesta-i învățătorul satului, acesta-i „Apostolul”, d-lui Cezar Petrescu, sfidat, hulit și desconsiderat de toți !

Totuși, mândri, că pe umerii noștri apasă cea mai grea misiune din viața socială, din viața statului nostru — „formarea de caractere”, — prin școală, prin străjerie, prin premilitarism, prin cooperatie, prin cămine și nu știu câte altele, ne rezervăm un drept. Acest drept se bazează pe trecut, prezent și viitor, încadrat de acte mari, de sacrificii și iubire de țară și neam și este : — „Să fim respectați în drepturile câștigate sau în cele ce se pot câștiga”...

Parte din colegi nu sunt vinovați cu nimic, că școlile militare și-au închis porțile, pentru unii, spunând că le trebuie un număr restrâns de candidați, dintre cari cel mai mulți cu licențe. Ne-am dus la regimentele respective, făcându-ne datoria și acolo ca comandantii școlilor de analfabeți, educatori ai copiilor de trupă, etc.

Ne-am câștigat și gradul de „sergent” T. R., că de nu, făceam doi ani ; așa era legea !

Terminând această datorie sfântă către „Patrie” ne-am reîntors la satul nostru drag, unde ne așteptau copilașii pentru educație și ne așteptau îndatoririle în căminele culturale, străjerismul, premilitarismul și multe altele.

Cui să fie date toate acestea spre a forma cetățeni ordonați, muncitori și iubitori de țară ?

Învățătorilor, că-s buni educatori de suflete, că-s iubitori de „Țară și Tron” și trecutul ne este o mărturie vie de capabilitate și eroismul lor !...

Am primit și am pus bazele instrucției premilitare în această țară. Muncim de cinci ani fără șovăire și suntem la datorie singuri fără alte mijloace, fără instructori.

Nu știm să dăm înapoi.

Ni s'au făcut propuneri, calitative bune, laude duse la-extrem ; ba că ne va face sergenți instructori, ba că ne avansează plutonieri majori, ba cât pe aci să facem și niște cursuri, pentru a

Educația națională în școală

În perspectiva viitorului

Febrilitatea ce domină în senila Europă în aceste momente îndrituește până și pe cel mai rustic individ să înțeleagă că pacea lumii este departe de a se instaura lăsând astfel popoarelor posibilitatea de a se desvolta în liniște, în condițiunile lor etnice destinate.

Când trupele unite germano-austriace ovaționează primatul forței defilând în fața „Monumentului Eroilor” prin acel cortegiul grandios de 400 tankuri și 300 avioane, iar în Nordul Europei conflictul polono-lituanian pentru orașul Wilna fost pe vremuri capitala Lituaniei, menține treaz acest antagonism în sufletul celor două popoare gata să izbucnească ori când într-o nouă neînțelegere. În aceste timpuri de implacabilă animozitate în care oscilează statele europene, datoria fiecărui stat și mai ales a noastră este de a privi cu ochi clar văzători starea de lucruri în care se deslășoară activitatea noastră colidiană pe făgașul național în gerspectiva zilei de mâine.

Providența însă face ca în timpuri de grea cumpănă popoarele să-și găsească reazim și călăuză în câte o persoană care întruchipând aspirațiunile neamului transmise de generații, impun astfel voința lor, mulșmii a cărei exponent este. În aceste momente de greu impas cuvântul lor devine tunet, iar voința lor înfăptuire de glorie.

Astfel în urma marelui războiu european Italiei fasciste i-a fost hărăzit Ducele Benito Mussolini.

da examene de sublocotenenti, întrucât misiunea noastră de comandanți de subcentre, cu toată greutatea ei, echivalează cu munca și comanda unui ofițer.

Și ce credeți că s'a ales din toate aceste promisiuni ? Am rămas tot vechi „sergenți și caporali”, însă cu'n grad : „învățător”.

Pentru demnitatea noastră, fac un apel la toți colegii, grade inferioare comandanți de subcentre, de a ne întruni într-o zi în Bazargic, ca împreună cu d-l președinte al Asociației, să clarificăm această situație neplăcută.

Cei ce cred de cuvînța că sunt buni pentru comanda ce ni s'a dat, să-și aleagă : ori ne trimit la cursul și în urma unui examen să fim avansați gradului corespunzător, ori dăm demista, rămânând pe mai departe buni colaboratori ai acestei instituții, pe care am înființat-o și i-am pus bazele.

I. I. Băloiu

Inv. Stejarul — Callacra

— „Italia toată e opera mâinilor omenesști” prin voința acestui om. „Niciieri parcă, pe fața planetei, omul nu apare mai mare și mai supranatural ca în această țară unde geniul a frînt vremelnicia, creind nu pentru folosul clipei, ci pentru dania veacurilor „N. Crainic”.

Aceiași similitudine se află în Germania lui Hitler care prin disciplina-i severă a redat aproape în întregime poporul german ceea ce a pierdut în marele războiu din cauza mândriei prea mari și încrederei oarbe în puterile lui. Fericite sunt popoarele cărora le-a fost dat să aibă astfel de oameni. Și un astfel de om, providența a hărăzit și popoului român în persoana M. S. Regelui Carol II-lea. Peste o Românie întregită menită să hălăduiască pe acele pământuri apoteozate de gloria străbunilor nu se putea ca pronia cerească să nu ne trimeată decât persoana corespunzătoare. De acolo, din locul ce incumbă cea mai grea răspundere ochiul neadormit al Suveranului vegheză așiduu asupra popoului Său căruia l-a dedicat întreaga viață. Glasul Său e glasul mistic al milioanei de Români exprimat prin vocea eroului, căci „erou însemnează lepădarea de sine pentru gloria neamului”, „N. Crainic”.

— „Dacă ziua de ieri a fost oarecum umbră, să împodobim și să luminăm calea generațiilor de mâine” M. S. R. ne spune vocea Eroului tradusă în fapte căci după ce a călăuzit acest tineret pe drumul idealului național pregătirea lui tehnică (premiilitaria și străjerismul) l-a creiat și aceste posibilități de împodobire și luminare sufletească prin creerea altor fundații printre care cea mai însemnată „Fundația Principei Carol”. Dar nu-i de ajuns acest sacrificiu de înalt patriotism al Suveranului. El rebue să-și găsească colportatorii care să-l confere mediului unde să-și desvolte adevăratele roade. Și acei cari prin însăși misiunea lor și-au închinat viața viitorului țării sunt învățătorii. Ei sunt deci continuatorii acelui elan pornit impetuos pentru consolidarea sufletească a generațiilor de mâine, iar mediul îl alcătuiesc mittle de vârstare ce le sunt încredințate.

De aceea ei vor trebui să de a acestor urmași ai zilelor noastre încrederea conștientă în acest quantum de energii și virtuți străbune menite să ne călăuzească pe calea adevăratei noastre misiuni istorice în Răsăritul Europei. Și pentru a ajunge la acest rezultat va trebui să înfăptuim în sufletul copiilor sentimentul de iubire față de țară și neamul lui. Ori pentru a putea sădi în sufletul altor generații acest sentiment, se pune întreba : are învățătorul toate posi-

LUPUL

Lupul a fost și el cândva om. Il chema așa. Dar nu era om, cum a fost lăsat el dela Dumnezeu, harnic, cinsit și de treabă. A fost un clofllingar. Umbla foaea fagului de colo, până colo. Toată ziua dormea dus, ca un demetic, și seara o lua, rara-rara, pe drumuri neumbrate, pe văi înfundate, pe dealuri cu prăvălișuri.

Se făcuse frate de cruce cu neprietenul Tatălui Cerese, cu scornea. Asculta de'ndemnurile lui, cari told'auna îi aduceau ceva bun. Ce-l păsa lui, dacă făcea rău cu asta la oameni, la dobitoace ? . . .

Pândeau, cu urechile ciulte, se târa pe pământ, mergând d'abușile și'nhața pe furie ce găsea rău pus, ulat, or scăpat. Il slăpânea

patima asta urită, neslăvilită, nepotolită.

Când da peste câte o turme de oi, tăea nu una — două, căci ar fi putut să ducă'n spinare, tă câte apuca să prinză, câte nimeria.

Pe cât de'ndrăzneț și de nărvit era la firea lui, pe atât de fricos se arăta. Când zărea un om, înfunda lufele ca și ucigă-tămădea, izul lui, fugea mâncând pământul. Se stia cu musca pe căciulă și se ținea și de umbra lui. Era destul să ridice un copilandru băta la el, ca să nu știe cum s'o ia mai iute la sănătoasă.

Au, odată, după ce făcuse el multe năsfămburi, pică'ntr-o seară la o casă de văduvă, cu jilăvanie de copii, cu greutăți mari, cu necazuri făr'de sfârșit.

Avea și ea vreo câteva oițe, cu cari hrănea cele guri nesățioase și'mbrăcea atâta golătate. Le ținea'n grădiniță la fereastra sobei, unde dormea, să le auză clopotul, be-hăitul și suflarea, să le aibă la'ndemână, să nu li se'ntâmpie ceva rău.

În seară aceea poposiseră la ea doi drumeți. Erau Ei, Slăpâmul Lumii, cu ajutorul Lui, paznicul raului. Umblau pe pământ să vază apucăturile oamenilor, răsplătind pe cei buni, pedepsind amarnic pe cei răi. Au fost primii cu voce bună, cu'ndemn la ospăț și la culcat, vorb'aceea :

„Să scoți tot ce-ai în dășag
Și să dai cu voce bună,
C'ășai datina străbună,
Când streinu'ți pică'n prag !”
Și au cinat și s'au hodiit, mulțumiți, că se mai găseau ici-colo suflete mil stive, pe lumea'nărcată de patimi, de răzbinări și de călnie.

Acu necuratul, care pusesă stăpânire pe omul ăsta, pe Lupul, îl imboldi :

— Mergi la cas'aceea. Și se bucura'n el, c'o să jidăre pe Prea Bunul.

Răul i-a făcut pe plac.

Peste noapte a fost deșteptat A Tot Puternicul din somn de larma oilor speriate, de gura mare a femeii, mai apoi de plânsul ei, de chiotele vecinilor. Alergau îngrozite biete dobitoace, de colo până colo, în țarcul, în care erau închise, zornăind amarnic clopotul și topăind din picioare a neastâmpăr.

Gazda nu mai înceta :

Ho, ho, care-i ăla, mă ? . . .

Oamenii de prin prejur, cu ciomege, cu pari în mâini :

— Aoleo, voinicule, stai că-ți arătăm noi !

A urmat o clipă de-ălgături, de'nvălmășeală apoi a răsunat amarnic glasul femeii :

bilifățile? O parte le are și anume: istoria patriei ce o predă în clasele ce-i sunt încredințate. Totuși nu-i de ajuns, a trata lecțiile de istorie în ordinea lor cronologică mulțumindu-ne cu conținutul manualului tratând-o ca pe o lecție de aritmetică sau gramatică. Nu- ci el va trebui să posede vocația imperioasă misiunii sale.

În orele în care va preda istoria patriei învățătorul va trebui să eludeze acea figură glacială ce i-ar imprima-o poate grijile și nevoile personale.

El trebuie în aceste ore sacre să se transpună sufletește deșteptând astfel prin alitudinea gestul și glasul său acea emoție națională ce îndeamnă la acțiune și care va rămâne neștersă în sufletul copilului toată viața sa. Numai când va ceti în ochii școlărilor acea înflăcărare iminentă față de persoanele sau faptele mărețe săvârșite în trecut când întreaga lor făptură va radia dorința de a putea cândva și ei să participe la asemenea acte, numai atunci vom putea spune cu drept cuvânt că am făcut o lecție de istorie națională.

Dar... fiind seamă că orice persoană sau faptă istorică e strâns legată de un colțisor de pământ pe care s'a clădit o mânăstire și s'a ridicat un monument, vestigiile ale trecutului ce alcătuia obișnuința Domnitorilor noștri, oricât suflet ai pune în expunerea unui fapt istoric tot nu-vei putea da plenitudinea înțelegerii. De aci nevoia imperioasă de a cunoaște pământul țării cu peisagiile lui în legătură cu trecutul măreț al istoriei.

Ori tocmai acest lucru care s'ar putea face prin diferite excursiuni școlare, căror ar trebui să li se dea o atenție deosebită de către organele școlare superioare prin gratuitatea lor ce a fost neglijată. Prin aceste excursiuni s'ar da posibilitatea tineretului de a cunoaște pământul românesc în legătură cu sufletul poporului. Căci numai străbătând pământul în care se află mormintele strămoșilor, cu apele, mulfii și pădurile ce au alcătuit leagănul neamului românesc în care ei și-au cântat bucuriile și durerile sufletului vom putea sădi în sufletul tineretului dragostea nefermă pentru pământul ce-l moștenim.

O excursiune la mormântul lui Avram Iancu sau la stejarul lui Horia ori la mânăstirea Putna, vor face să pătrundă în sufletele tinere acel fior al măreției istorice ce n'ar compensa-o nici povestirea celui mai bun istoric.

Numai luând astfel contact direct cu pământul și sufletul românesc prin cunoașterea vestigiilor trecutului vom putea inspira acea emoție patriotică creind prin ea credința nestrămutată într'un ideal național care să devie imperativul categoric al generațiilor de mâine pentru consolidarea României-Mari.

V. Bărbulescu
Anant-Culius

Dezideratele congresului învățătoresc din județul Caliacra

Sedința dela 16 Aprilie 1938.

S'au discutat următoarele chestiuni:

1. Organizarea Școlii Normale de Învățători.
2. Situația morală și materială a Școlii și Învățătorului.
3. Manualele didactice de curs primar.

S'au formulat următoarele deziderate:

1. a) Școala Normală rămâne fundamentul de bază care să pregătească și mai mult să facă educația învățătorului apostol din România.
 - b) Să se reducă școlile Normale la strictul necesar, iar la cele rămase să se selecționeze profesorii de elită printr'o plată mai ridicată ca în învățământul secundar. Să ne amintim de primele școli normale, de profesorii lor de elită și de admirabilele generații de învățători eșite din aceste școli.
 - c) Introducerea străjerismului ca obiect de pregătire.
 - d) Anii de studiu să rămână la 8, din care ultimul să fie de lucrări practice la o școală normală specială în această privință.
 - e) Inmulțirea orelor de lucrări practice și în ceilalți ani de școală.
 - f) Programul învățământului secundar să fie introdus și în școala normală, cu dezvoltarea obiectelor speciale pentru cariera de învățător.
2. a) Remunerația Școlii și Învățătorului a creat în trecut — creiaza și în prezent — pentru școala și învățător o situație morală de inferioritate în complexul necesităților din timp.
 - b) În această situație: această chestiune a fost, este și va fi mereu de actualitate, știut fiind că o școală întreținută în condiții inferioare și un învățător plătit sub strictul necesar nu-și pot îndeplini menirea.
 - c) Să se înmulțească veniturile din Decretul lege al Comitetelor școlare și acest decret să fie trecut ca făcând parte integrantă din legea administrativă spre a asigura concurența tuturor factorilor dintr'o localitate în dezvoltarea culturii sociale și naționale a întregului nostru popor.
 - d) Salariul învățătorului înce-

ptor să fie de 3000 le lunar spre a putea în parte să facă față scumpetel de viață și să se rectifice până la complect curbele și coeficientul salariului, rezultat din epocile de criză din trecut. Pentru că la premilitari și străjeri, învățătorii înțelegând necesitățile din vreme ale Statului, nu pretind nici un spor de salariu afară de cheltuielile de deplasare.

3. a) Manualele didactice să aibă un conținut regional: munte, deal, șes și apă.

b) Ministerul să institue concurs cu premii mari pentru cel mai bun manual. Acesta odată ales, să fie tipărit de minister într'o editură, cât mai perfect din punct de vedere tehnic.

c) Manualul didactic eșit din liberă concurență și tipărit de minister să devină cartea de monopol a ministerului pe timp de 3 ani. Acest concurs să se producă la fiecare 3 ani.

Istoria nefalsificată a Asociației Învățătorilor din jud. Caliacra

1. Asociația Învățătorilor din județul Caliacra, s'a constituit în Aprilie 1914, după apelul făcut de d-l Eugen Răducu și răposatul Tr. Ștefănescu.

2. În 1914—1915 a avut ca președinte pe I. Mareș și secretar E. Răducu.

3. În 1915—1916 a urmat președintele G. Tașcă, secretar E. Răducu.

4. În 1916 Aprilie a fost ales președinte, N. Niculescu Lungu, secretar E. Răducu.

5. La 1919, reconstituindu-se Asociația, a ales președinte pe d-l Eugen Răducu.

6. La 1920—21—22—23 și 24 a fost reales președinte în fiecare an d-l E. Răducu.

7. La 1924 Iunie—1925 a urmat președinte, d-l P. Colesniuc.

8. La 1926 Aprilie a urmat președinte d-l E. Răducu.

9. La 1927—28—29—30 a fost reales președinte d-l Eugen Răducu.

10. La 1931 și 1932 a urmat președinte Pr. B. Zăinescu.

11. La 1932—1933 a fost ales

președinte d-l I. Georgescu ieșit în alegere cu 119 voturi. Atunci a intrat în consiliu și d-l I. Nedelcu, care a primit alegerea cu 69 voturi. D-l E. Răducu, n'a participat la alegere și n'a intrat în consiliu, având 56 voturi.

12. În Mai 1934, adunarea generală n'a descărcat de gestiune Comitetul I. Georgescu și s'a constituit al 11-lea comitet cu d-l E. Răducu, președinte.

13. În Noembrie 1934, Asoc. Generală convoacă adunarea generală extraordinară, când se alege comitetul pe 3 ani, după statutul nou, cu d-l Eugen Răducu, președinte.

14. În Maiu 1937 comitetul este ales iar pe 3 ani cu d-l E. Răducu, președinte.

Adevăruri scumpe

pentru Învățători

Să înțelegem vremea și semnificația orânduelilor:

1) România Intregită.
2) Regele Carol al II, iubitorul de popor, consolidator, inițiator, reformator, organizator și vovodul cultural.

3) Ministerul școlilor a devenit Ministerul Educației Naționale.

4) La Ministerul Educației Naționale, învățătoria din Județul Caliacra are:

Ministru Subsecretar de Stat: Învățătorul D. V. Tonl.

Director General: Învățătorul Profesor Stanciu Stoian.

Subdirector General: Revisorul Școlar dela Caliacra din 1913, Al. Voinescu.

Subdirector General: Învățătorul-Inspector General P. R. Petrescu.

Inspector General: Învățătorul Gheorghe Simeon.

Inspector General: Învățătorul Ion D. Coman.

Inspector de Circumscripție: Învățătorul Vasile Neagu.

Revizor școlar: Colegul Învățător I. Maican.

Subrevizori școlari: Colegii Învățători: Vasile Șecher, Dumitru Girip, Ion Șușală, Gh. Nedelcu.

Indatorirea învățătorilor din Județul Caliacra, este să-i cinstească printr'o muncă sporită.

— Vai de păcatele mele ale mari! Mi le-a tăiat pe toate!

Și n'a luat nici una!

Sconatul, bucuros de isprava lui o'a stricat liniștea dușmanilor de moarte, că li-a scos în față răutățile lumești, se bucura, imble degărindu-și picioarele, frecându-și mâinile, lingându-și buzele.

Prea sântiții oaspeți s'au ridicat și ei din așternut și s'au dus în târnați, să vază ce s'a întâmplat. Acolo ce li-au zărit ochii? ...

Oile toate zăceau la pământ, în lacuri de sânge, iar ntr'un colț sta chilia o moșmoană, ce nu se putea alege de sta să fie făptură omenească, vreo năftămenie, or tot vreo oae speriată, ghemoșată acolo.

Era un om. Junghiase toate oile și, când a vrut să ia una'n spinare, să fugă cu ea, a căzut molotol și a rămas jos, fără grai și fără putere, ca și cum o putere,

nevăzută i-ar fi retezat limba și picioarele.

Lumea, oare sărise ntr'ajutor se apropiase ndârjită, ridicase pătăchiile să dea, să pisăgească acolo mogâldeța, or ce ar fi fost ea.

Dar A Tot Puternicul, care pironise locului pe ucigaș bănuind ce are să se n'tâmples, a zis:

— Oprii-vă: Potoliți-vă mânia! Nu vărsați sânge, chiar vinovat d'ar fi! Nu sunteți voi stăpâni pe viața omenească, ci numai Urzitorul ei.

Și, după ce a fost prins și ridicat:

— Lăsați-l să-și târască mol departe zilele'n nemernicie, așa cum a apucat. Chip ca și voi toți a avut, dar fiară, fără cap și fără de suflet s'a arătat. Nu se gândește, că e rău ce face, n'are milă nici de niște biete dobitoace, nici de stăpânii lor. Așa să rămâe!

După ce sătenii i-au dat drumul,

în chiote și'n huiduelli, Cei Fără de Ură și-a urmat blestemul:

— Să-și ducă viața tot prin ascunzișuri, prin desišul codrilor, prin vâgăuni nepătrunse, ca si nefărtatul, care-i e călăuză la toate. Să trăească din ce o apuca pe furis. Când o avea ce, să doboare mai mult de cât e'n stare să-i potolească famca; iar, când n'o fi rost să o'apropie de ceva, să mănânce, pământ. Să se prăsească anevoc. Să-și aiasie puil și neamurile. Să urle mereu a foame și a prăpăd.

Și, când s'a depărtat el, lupul, bine, Rânduitorul Lumii a mai zis:

— Să fie fricos, mișelnic! Să se'ngrozească la vederea omului, să fugă de el. De o săi ntr'o strungă, acolo să rămâe, să fie clomăgit. Numai în haită să fie ndrăzneț! Să se dea și la om atunci!

Și, zărindu-l când sărea gardul,

A Toate Purtătorul de Grije a mai rostit:

— Să nu mai fie însă ce a fost până azi: Să rămâe așa, cum se făcuse coala, fiară'n patru labe, lacom, sângerous.

Din clip'aceea el s'a schimbat în jivind.

Ajungând la o pulpană de pădure a dat peste o znamă, încârișată de ciudă, de răutate, care-i rânji:

— Veniși, tovarășe?

— Venii, da'uile cu ce m'am ales: flământ și pocit. Nu mai umblu ca oamenii, am rămas la fel ca dobitoacele.

— Știu eu cine e de vină! oști masgodea. Numai nefărtatul. A fost în casă la femece. Du-te si-L pândeste, când o leși, să-L muși!

— Așa? Merg, da'să vii și tu cu mine, să-mi dai ghes, că nu știu ce-i cu mine, am rămas din

(Continuare în pag. 4-a)

Criza, gripa și chinina

În vremurile acestea de cumplită criză economică, boala are efecte și mai dezastruoase ca de obicei. De aceea, se impune să luăm toate măsurile pentru apărarea organismului contra gripei, care se ivește odată cu venirea primăverii.

Pe lângă neplăcerile acestui boli, gripa ocazională omului sărac, cheltuieli pentru doctori și medicamente, șomaj, pierderea salariului, într'un cuvânt: îl pricinuesc pierderi economice mai mari decât acelea, pe care i le provoacă însăși criza economică. Și acest stat se adresează în special oamenilor săraci, victime ale crizei, cari se află fizicește și moralicște într'o stare de redusă rezistență față de boală.

Perioada de incubajie a gripei este de foarte scurtă durată: cam de 46 ore și bolnavul devine aproape imediat contagios. De aceea, gripa se răspândește atât de repede și pe suprafețe atât de întinse. Într'o epidemie de gripă, care se dezvoltă cu atâta repeziciune, se poate întâmpla ca mai mult de jumătate din populația unui oraș să fie atinsă de această boală. Pentru a preveni epidemia, trebuie deci să recurgem la un tratament preventiv, ceea ce se obține destul de ușor cu ajutorul chininei.

Profesori și medici renumiți au demonstrat în mod experimental că se poate preveni gripa prin administrarea unei mici doze de chinină.

Nu e vorba, deci, de un tratament complicat și costisitor. E suficient să iei zilnic câteva hapuri de chinină în epoca în care apare de obicei boala. O cantitate de 20-30 centigrame de chinină, luată în fiecare zi, în timpul acestei perioade periculoase, este suficientă și nu reprezintă decât o cheltuială neînsemnată, care ne scutește de alte cheltuieli mult mai mari.

E mai recomandabil să previi o boală, decât s'o lecuești și, în cazul de față, tratamentul preventiv al gripei este — fără îndoială — cu mult mai economic decât tratamentul curativ.

Chinina, remediu profilactic al gripei

Gripa pe care fiecare o cunoaște, căci am suferit fiecare mai mult sau mai puțin de ea, a bătut din timpurile cele mai vechi aproape în toate țările din lume.

În genere, ea se prezintă numai sub o formă ușoară; însă adesea ea devine cu atât mai periculoasă, cu cât ne ferim mai puțin de ea. De aceea a făcut mii de victime.

În decursul timpurilor, s'a încercat prevenirea acestei boli, căci e mai ușor de a o preveni, decât de a o vindeca atunci, când ea a ajuns în faza acută. Numeroase medicamente au fost încercate, printre care chinina s'a arătat a fi un mijloc foarte eficace.

Încă din 1907, doctorul Rabow a exprimat părerea că chinina administrată în doze mici și des repetate, este un mijloc profilactic sigur contra gripei.

În 1916, profesorul Laubenheimer din Frankfurt am Main, a constatat că într'o tabără de prizonieri de războiu, una din secții compusă din o mie de persoane a fost ferită de gripă, fiind că li se distribuise oamenilor câte 0,25 grame de chinină pe zi, pe când în nouă alte secțiuni invadate, cărora nu li se dăduse chinină, boala a bătut cu furie printre prizonieri.

În 1929, Arthur Mac Donald a publicat două observații: dintr'un pension și dintr'o școală de fete din Anglia, din care rezultă că, toate persoanele care luaseră conștiincios chinina ca mijloc profilactic — erau ferite de gripă, pe când cele care nu luaseră această măsură — sufereau cumplit de această boală.

Profesorul Spitta din Berlin, care era foarte sensibil la infecțiunea gripală, a publicat în 1933 un studiu, în care recomandă de a lua zilnic o cantitate mică de chinină în perioada în care gripa este de temut, adică dela mijlocul lui Decembrie până prin Aprilie. Profesorul a experimentat asupra lui însuși 15 ani această măsură și a rămas ferit de gripă în toată această perioadă, chiar

în timpul epidemiilor de gripă. În clinica medicală a universității din Graz, o epidemie de gripă a fost înlăturată brusc față de 173 infirmiere ale clinicii, care au luat regulat chinină.

Un fapt remarcabil, constatat de mii de medici este că cei cari au suferit de friguri palustre și au fost tratați cu chinină — nu suferă de gripă.

Concluzia acestor observații și a multor altele făcute în toate țările este că: chinină reprezintă un remediu eficace contra gripei și că luată în mod regulat în doze de 20-30 centigrame pe zi în timpul perioadei periculoase — imunizează organismul contra acestei boli.

Intellectualii

117.747 publicații străine

2.253 publicații românești

cuprind adesea studii și informații privind domeniul Dvs. de activitate. — Dar cine poate urmări, tăia și clasa 120.000 de publicații, punându-vă zilnic pe masa de lucru cea mai prețioasă și completă sursă de informații asupra problemelor care formează preocuparea Dvs.? 102 agenții din lumea întreagă prin intermediul agenției

„Serviciul Gazetelor”

București — Str. Sf. Constantin
No. 24 — telefon 3-16-15

Prospecte oferte și probe gratis la cerere.

Vorbe înțelepte

Ideile mari pornesc din suflète mari.

V. Conta

Fapta e totul, gloria e nimic.

Goethe

Clipa poate prețui chiar cît viața unui om.

Schiller

Pierderea vremii bune este sămînța vremii rele.

D. Cantemir

Fericirea grabnică, curînd obosește.

D. Cantemir

Alegorisme

Îndoiala, e o pendulă care oscilează între speranță și teamă.

Mitocanul bogat, e o mirtoagă înhamată la un cupeu.

Jobenul, e o ramă care valorează adesea mai mult decît tabloul.

Kix, e un glonte care ricoșează.

Farmacistul, e un complice al medicului.

Gloria, e un cal năruș pe care preținșii literați nu pot să-l încalce.

Gemenii, o factură în dublu exemplar.

Constipația, e o grevă a stomacului.

Sărăcia, e un meterez care ne adăpostește de hoți.

Ministerul Educației Naționale

Inspectoratul Școlar Reg. VI Buc.

No. 27.909 din 11 Mai 1938.

către

Revizoratul școlar al jud. Caliacra

Vă facem cunoscut că Ministerul cu ordinul No. 64621/1938, d-l Subsecretar de Stat D. V. Toni prin rezoluția dată asupra adresei cu No. 66/1938, a asociației Generale a învățătorilor din România a hotărît ca prin statele de salarii să se facă de către Revizoratele școlare respective rețineri din salariile lunare dela toți membrii corpului didactic primar cotizația statutară, abonamentul la revista Școala și viața și revista locală învățătorescă precum și contribuția hotărîită pentru Casa învățătorilor din București.

Aceste rețineri se vor face pe baza borderourilor prezentate de Președintele Asociației respective, iar suma va fi achitată de Revizoratul școlar respectiv casierului Asociației locale care va elibera chitanțe din registrul asociației specificând fiecare cont în parte.

Vă rugăm să dați dispozițiuni urgente în acest sens.

Inspector șef, (ss) indescifrabil

Șeful secției, (ss) indescifrabil

(Urmare din pag. 3.)

spaima, trasă de smeliile oamenilor, cu meteahna asta: sunt tare frieos.

S'au înțeles și au plecat amândoi spre sat, spre casa văduvei

S'au așezat aproape de ea, adăstînd pe Comoara Bunătăților.

Cînd a dat El să deschiză poarta'n zori:

— Săi de-L înșfacă! îndemnă *mogârdici* pe lup.

El de unde? Par'că n'auzea și nu vedea. Nu mai avea nici urechi, nici ochi. Tremura vargă.

— Ce faci? Mai iute, că se depărtează! îl asmuși nănașul.

— Nu pot! Uite inima-mi dă brînci, d'pieioarele mă lasă.

Barna simțea că turbă, că-i crapă fierea'n el. Îl luă'n ghiare, îl ridică'n sus și-l zvârli spre Cînstiții Drumești.

— Nu te lăsa, lupule!

El *tufă*.

La o aruncătură de ochi a Izvorului Luminii, fiara își descovrigă coada și se'ntoarse la

pleznea, apucându-l d'un picior și rupându-i o *șuşalcă* bună de carne din el.

— Chiu, vai!

Cele două Fețe Sfinte trecură liniștite.

Blengăria își lingea ciudos rana, scheunînd oimplit de durere, pe cînd lighioana sălbatecă, plină de sânge negru pe la bot, a apucat-o spre pădure, zgâlțîndu-se blana pe el, de spaimă, tot așteptînd să fie prins din urmă și luat la rost.

D'atunci *ghemoșatul* a rămas schiop, de-i zice lumea *șchio-jărlă*, *șontorogea*, *șontropea*, iar lupul și-a făcut un dușman mai mult, că umblă mereu unul dup'altul, să se prinză să se ucidă.

Și, ajungînd el, dobitocul în patru labe, mai la adăpos, băgă ge seamă, că i-au crescut colți în gură, că i s'a lungit gura'n chip de bot și că prinde să crească pe el păr fumuriu, ca vîntul serilor și care, venînd toamna, s'a schimbat în roșcat,

ca frunzele codrului. Și așa a rămas lupul, cum l-a blestemat Dumnezeu; cu apucăturile rele, ce a avut pe cînd era om. Și, din ce a deprins odată, nu schimbă nimic nici cînd.

D'atunci au trecut, trec și vor mai trece vremuri peste vremuri și ani peste ani. El și-a lepădat, își leapădă și și-o lepăda mereu blana, îmbrăcînd alta aci pămîntie, aci cărămizie, după culoarea copacilor și a frunzelor, să nu se deosebească de ele, nărușul urît însă nu și l-a lăsat și nu și-l lasă nicioeală. De aceea se zice că „lupu-și schimbă părul”, da'nărușul ba!

De într'un'ă țărîlă, omoară toate oile, face baljocură de avutul omului, dar ia numai una și fuge cu ea. Clobanil i-au ailat tîschireaua și-l vin de liac, fac țarcul plecat. De sărit în el sare ușor, de ieșit afară însă nu mai are cîm. Și el, înăfînte d'a gîului o oae, încearcă să vază de poate s'o *sbughească*.

Cînd înțelege, că-l prins în capcană, se face mielușel. Se ghemuește'ntr'un colț și rânjește doar din dinți. Atunci poate să-l doboare și'un copil cu eiomagul.

În seara sîntului Andrei în noaptea de Crăciun, la Bobotează i se'nclășează gura, de leagă omul cu'n lanț picloarele mesii. De sare atunci pește vreun ciopor, se duce buluc în el, se izbește cu pieptu'n oi le mîna cu coada, da'nău poate să le apuce de gât.

Nodea, purtătorul lui de grije, ca să facă'n ciudă lui Dumnezeu și sîntului, caută să le desclășeze gura, dar nu poate. Numai de-l poartă pe la copaci încreștați Duminica, de se'nvârtește'n jurul lor, or de se scarpină de ei, i se deschide.

Dar și atunci se adună'n cete, se'ncaeră și se mănîncă'ntr'e ei. Așa a fost blestemat și din blestemul ăsta nu poate să iasă și pace.

Mihail Lungeanu